



ת"פ 56554/06/17 - מדינת ישראל נגד רוי זכנון, אברהים גדיר, תגן בזואייהו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 56554-06-17 מדינת ישראל נ' זכנון ואח'

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו
המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות המחלקה לחקירות שוטרים

נגד

הנאשמים

1. רוי זכנון
2. אברהים גדיר
באמצעות בא כוחם עו"ד עופר סבו
3. תגן בזואייהו
באמצעות בא כוחו עו"ד יאיר נדשי

הכרעת דין

כללי:

כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום שייחס להם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות - סעיף 380 + 382 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

על פי הנטען בכתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שירתו הנאשמים כשוטרים בתחנת חיפה משטרת ישראל.

ביום 18.7.12 בשעה 18:00 בקירוב, נעצר ליאונד גוטמן **(להלן: המתלונן)**, והובא לתחנת חיפה במשטרת ישראל.

לאחר חקירתו, נאזק המתלונן באזיקי יד יחד עם עצור אחר. נאשם 1 ליווה את המתלונן והעצור. המתלונן ביקש מנאשם 1 שישחרר את ידו מידו של העצור האחר. נאשם 1 סרב וקילל את המתלונן.

המתלונן שב על בקשתו, בתגובה, נאשם 1 היכה אותו באגרוף בעינו השמאלית.

המתלונן, העצור ונאשם 1 המשיכו ללכת, ובשלב מסוים, הצטרפו אליהם הנאשמים 2-3 וכן השוטרת גב' נופר חזן.

לאחר כ-10 מטרים חש המתלונן בראשו וביקש לראות רופא. אז, היכו נאשמים 2 ו-3 את המתלונן בבעיטות לגופו

עמוד 1



וסטירות לפניו. המתלון נפל לרצפה ונאשמים 2-3 המשיכו להכותו בעודו שרוע על הרצפה.

כתוצאה מהמעשים המתוארים לעיל נגרמו למתלון סימני חבלה מעל לעינו השמאלית, ברגלו ובחזה ושטף דם במותן.

במעשים האמורים לעיל, נטען כי הנאשמים תקפו את המתלון בצוואת וגרמו לו חבלה של ממש.

תשובת הנאשמים לכתב האישום:

הנאשם 1 כפר בכך שנתן מכת אגרוף לעין של המתלון כפי שיוחס לו בכתב האישום, ואילו הנאשמים 2 ו- 3 כפרו אף הם בכך שתקפו את המתלון בבעיטות לגופו וסטירות לפניו.

תמצית פרשת התביעה:

המאשימה העידה את המתלון וכן העידה עצורים שהיו עדים לאירוע. הוצג סרטון שצילם הנאשם 1, בתמיכה לגרסת המתלון. כמו כן, הסתמכה המאשימה על תמונות המתעדות את החבלות שספג המתלון לדבריו מהנאשמים ותעודות רפואיות שהוצגו להוכחת החבלות. נטען, כי יש לקבל את עדות המתלון בהיותה אמינה. נטען, כי עדויות העצורים הנוספים, כמו גם הסרטון שצילם הנאשם 1, התמונות והתעודות הרפואיות, מחזקים ומאמתים את גרסת המתלון.

תמצית פרשת ההגנה:

הנאשמים העידו להגנתם, וכן העידו את הרופאה והחובש של מתקן הכליאה "קישון" שבדקו את המתלון בסמוך לאחר האירוע.

דין והכרעה:

להוכחת התקיפה מסתמכת התביעה על גרסתו של המתלון וטוענת כי גרסה זו אמינה והיא מתחזקת, נוכח העדויות והראיות הנוספות עליהן הצביעה.

מעצרו של המתלון -

הודעתו של המתלון הוגשה בהסכמה - 24/ת.

המתלון נעצר ביום 18/7/12 בשעה 18:00, על ידי שוטרי סיור. הוא היה ברכבו יחד עם חבר נוסף בשם דימה, בוצע לו חיפוש ברכב בו מצא השוטרי 9,000 ₪ במזומן, וכן נתפסו שעוני יד שהיו ברשות השניים והם עוכבו לתחנת משטרת חיפה לחקירה.



אירוע התקיפה בתחנה -

עם סיום חקירתו בשעה 20:00 לערך (ת/24 בעמ' 1) נלקח המתלונן למחלקה לזיהוי פלילי, לצורך נטילת טביעות אצבע, צילומים וכדומה. מחלקה זו נמצאת בבניין סמוך לבנין בו נחקר המתלונן אליו מוביל גשר המחבר בין הבניינים.

הוא הובל בשיירה, יחד עם מספר עצורים נוספים, כולם אזוקים, לבניין סמוך בו ממוקמת מחלקת המז"פ. המתלונן היה אזוק עם עציר נוסף בשם מוחמד צביח אליהם הצטרפו העצורים זידאת אברהים ואיגור גילמן.

אירוע התקיפה, אירע לפי גרסת המתלונן, על הגשר המחבר בין שני הבניינים האמורים, בדרך למז"פ. לטענת המתלונן, בשלב מסוים, בעוד השיירה צועדת על הגשר, ביקש המתלונן מהנאשם 1, שליווה אותם, שישחרר את האזיק, כך שהמתלונן יהיה אזוק, אך ללא עציר נוסף אזוק לצדו. בתגובה, הנאשם 1 התרגז, אמר לו **"מי אתה בכלל"** ותקף אותו ב**"בוקס לפני"** (עמ' 5 שורות 2-5).

לטענת המתלונן, במקום נכחה השוטרת נופר חזן. כמן כן טען, כי היה איתו עצור נוסף, שהיה עצור על חשד לביצוע עבירות בתחום הסמים. לאחר שהמתלונן קיבל לדבריו את אותו **"בוקס לפני"**, היה לו **"פנס"** בעין והוא חש סחרחורת. הוא פנה וביקש מהשוטרת נופר לראות רופא (עמ' 5 שורות 22-23).

עוד מסר המתלונן, כי איפשהו בין הכניסה לגשר שמחבר בין שני הבניינים בתחנת משטרת חיפה, חברו לנאשם 1 עמיתיו, הנאשמים 2 ו-3, וגם הם תקפו אותו במכות, שכללו בעיטות בצלעות וסטירות לפניו.

לדבריו, המכות החלו כשהוא עמד, אך המשיכו גם כשהיה על הרצפה. הנאשם 3 תקף אותו בכך שנתן לו **"כאפות לפני"**, והנאשם 2, שהיה **"על אזרחי"**, אף הוא הצטרף לתקיפה, וממנו קיבל המתלונן **"בעיטות נמרצות"** (עמ' 5, שורות 24-31). בכל אותה עת, הוא כלל לא הגיב, רק חטף מכות (עמ' 6, שורה 1).

בשלב מסוים, הוא שוחרר מהאזיקה מהעצור השני שהיה איתו, וקבוצת האסירים המשיכה בדרכה לכיוון מחלקת המז"פ. אך שם לא רצו להמשיך בטיפול בו. לטענתו, היה זאת בשל סימני החבלה שהיו על פניו ועל גופו (עמ' 6 שורות 2-3).

כאשר הובא להארכת מעצר בבית המשפט, פנה וסיפר לסניגור המייצג אותו מטעם הסניגוריה הציבורית - עו"ד שגיא מלח, אודות האירוע. הסניגור צילם אותו והגיש בשמו תלונה למח"ש. לאחר מכן, כששוחרר, סיפר גם לאביו (עמ' 6 שורות 15-23), והם ניגשו לבית החולים. בבית החולים, עשו לו צילום של הראש, ונתנו לו תעודת מחלה (ת/6, ת/10 ו-ת/11).

עדויות של הסניגור עו"ד שגיא מלח (להלן: **"הסניגור"**) -



הודעתו של עו"ד מלח מיום 20/11/12, הוגשה כתחליף לעדות ראשית - ת/23.

בהודעה שמסר בחקירה טען הסניגור, כי במסגרת תורנות מעצרים, קיבל בקשה להארכת מעצרו של המתלון, אשר נחשד בביצוע עבירה פלילית. הוא נכנס למתקן הכליאה, ופגש בו לראשונה. במהלך אותה שיחה, טען המתלון כי הוא הותקף על ידי שוטר, במהלך מעצרו, וביקש ממנו לטפל בנושא.

עו"ד מלח פנה לסוהר הליווי, שהיה אותה עת במשמרת, הוא לא זכר את שמו, וביקש ממנו לאפשר לו לתעד את החבלות שהיו על גופו של המתלון. אותו סוהר התיר לו לצלם את החבלות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו והוא עשה כן.

בהמשך אותו בוקר, הובא המתלון להארכת מעצר בפני שופט מעצרים. במסגרת אותו דיון התייחס הסניגור לתלונות המתלון וציין בפני בית המשפט את שמו של הנאשם 1 כתוקף (עמ' פרוטו' הדיון שלהלן בעמ' 4 שורה 9). באותו דיון ניתנה החלטה לפיה בית המשפט הורה על שחרורו של המתלון בתנאים מגבילים **(ראו פרוטו' הדיון וההחלטה - מ"י 36959-07-12 מיום 19/7/12 - נספח א' לתלונת המתלון למח"ש - סומנה ת/7)**. לאחר מכן, בסיום התורנות, ניגש הסניגור למשרדו, שם העביר את התמונות למחשב המשרדי שלו. הוא צירף אותן לטופס תלונה שהגיש למח"ש (ת/7).

אשר לתמונות המתעדות את חבלותיו של המתלון, מסר הסניגור כי הוא צילם 4 תמונות: את פניו של המתלון ואת אזור המותן והירך, שם הייתה לו גם שריטה. הוא הבחין ב"פנס" בעין, המטומה טרייה, שטף דם, ושריטה באורך אצבע, עם נפיחות מעל העור, באזור הירך והמותן. הוא לא זוכר באיזה צד בגוף זה היה.

אשר למועד בו הותקף המתלון, מסר הסניגור, כי משיחתו עם המתלון, עולה כי התקיפה ארעה לכאורה **"בלילה במהלך ההובלה שלו"** (שם, בשורה 37), טרם דיון המעצר בבוקרו של יום המחרת.

אשר לאופן התקיפה, ולשאלה אם המתלון הדגים בפניו כיצד הותקף, השיב הסניגור בחיוב. הוא טען, כי המתלון אמר לו שבמעמד ההובלה שלו מחדר החקירות, לתא המעצר במתקן, הוא נאזק באופן שהכאיב לו, וביקש לשנות את אופן האיזוק. בתגובה, הוא הותקף במכות, ו**"במכת אגרופ לפניו על ידי שוטר"** (שם, בשורה 51). כמו כן, הוסיף שהוא נפל על הרצפה, בגלל אותה מכת אגרופ.

אשר למס' התוקפים, ציין הסניגור, כי המתלון לא ציין בפניו כי היו מס' תוקפים, וכך אמר: **"עד כמה שזכור לי לא. הוא ציין שהייתה נוכחת שם שוטרת נוספת אבל אז הזיכרון שלי היה יותר טוב מהיום"** (עמ' 2 שורות 55-57). הוא מסר כי בתלונה שהגיש מטעמו של המתלון למח"ש ציין רק את שמו של הנאשם 1.

עדים לאירוע התקיפה -



לפי הנטען, יחד עם המתלונן נעצרו והיו עמו, בשיירת העצורים, בעת שהמתלונן הותקף לכאורה, עצורים נוספים, איגור גילמן שצעד בראש השיירה, אברהים זידאת ומוחמד צביח שהיה אזוק יחד עם המתלונן.

המאשימה גורסת כי עדותם מאמתת ומחזקת את עדות המתלונן, למעט עדותו של צביח, לגביה היא מבקשת שבית המשפט ייתן משקל מועט ולמעשה יתעלם מתוכנה, להלן אסקור עדויות אלה.

איגור גילמן (להלן: "גילמן") -

גילמן היה אותה עת עצור והובל יחד עם המתלונן בשיירת העצורים.

הודעתו (ת/16 - תמלול) הוגשה כתחליף לעדות ראשית, בהסכמה, יחד עם מזכרים שערך החוקר -ת/17, ת/18, ת/19, ת/20, ו-ת/21 (עמ' 22, לפרוטוקול, שורות 7-17).

מחומר החקירה עולה, כי גילמן נמנע משיתוף פעולה עם החוקרים, סירב לכך, ומרבית תכני גרסתו, הם פרי של דיבוב שערכה היחידה החוקרת (כפי שהגדיר זאת החוקר גרינברג) אשר כללו הקלטות שיחה עם גילמן.

באחת השיחות עמו, מסר גילמן, כי במהלך צעדת שיירת העצורים, נפל המתלונן על הרצפה. לדבריו, **"נפל על הרצפה סתם, התחיל לפרפר, עשה משחק"**. גילמן עמד לידו כשהוא נפל. יחד איתו היה אזוק למתלונן, יד ביד, בחור ממוצא ערבי, אשר היה חשוד בשהייה בלתי חוקית בישראל, ואשר תואר ע"י גילמן כבחור **"בריא, גבוה, כ-90 קילו, שיער שחור, קוצים באורך בינוני"**. אותו חשוד, שהיה אזוק עם המתלונן, אמר למתלונן לקום על רגליו, וגם השוטרים הקימו אותו בכוח ואמרו לו להתקדם. במקום נכחו לדברי גילמן: שוטרת, **"שוטר ערבי בריא"** שהיה בלי מדים, עוד **"שוטר ערבי"**, ועוד **"עצור ערבי"**. אשר לתקיפה, טען גילמן **"הוא לא מדבר סתם"** וטען כי שמע **"כמה כאפות או לא יודע מה"** וציין כי המתלונן היה מאחוריו, אך הוא לא הסתובב לראות מה קרה, ורק אחרי שהוא נפל, והשיירה נעצרה, הוא ראה אותו **"מפרפר"** על הרצפה (ראו מזכר מיום 18.10.12 - ת/17).

בחקירה מאוחרת יותר, שנערכה לגילמן, טען כי הוא מבקש להימנע מעימותים עם המעורבים בפרשה, והוא אינו רוצה לסבך את עצמו. לגופו של עניין, ואשר לתקיפה, גרס כי לא יתכן שהמתלונן **"סתם נפל"**. כאשר התבקש על ידי החוקר להבהיר למה כוונתו, אמר: **"מה, אני, זה אני לא יודע, אני אומר לך שסתם הבן אדם לא התלונן, זאת אומרת...אין לו איזשהי סיבה להתלונן...כשהרביצו לו, זה מה שאני יודע... השוטרים מה זה מי הרביץ לו..."** (ת/16, עמ' 7). יחד עם זאת, גילמן לא ידע לומר מי מהשוטרים הרביץ למתלונן. הוא טען שמדובר בשני שוטרים וטען שמדובר באגרופים ובעיטות (שם, עמודים 7 ו-8). ברם, לשאלה האם ראה את אותם אגרופים ובעיטות, השיב: **"שמעתי חבטות, לא ראיתי"**. והבהיר, כי היה במרחק של כ-10 מטרים מהמקום (שם, בעמ' 8, שורות 9-11).



גילמן חזר וציין בעדותו, כי המתלונן **"עשה להם הצגה"**, והסביר, **"הוא התיישב להם לא רצה ללכת, אמר להם אני רוצה רופא"** וכל זאת, היה טרם אותה תקיפה שתיאר (עמ' 8, שורות 19-20, עמ' 9, שורה 1).

בהמשך הדברים, כאשר ניסה שוב החוקר לחלץ מפיו, כיצד הוא יודע שהמתלונן הותקף, טען שבמהלך הצעידה של כל השיירה, הוא הבחין שהשיירה נעצרה, והוא יחד עם האחרים הספיק לראות את המתלונן על הרצפה, כאשר חונקים אותו, תופסים אותו, מנסים להקים אותו, נותנים לו בעיטות. לדבריו, היה שם **"בלאגן שלם"** (עמ' 12, שורות 1-10). כמו כן, הוסיף איגור וציין כי אחד השוטרים החל לצלם עם מצלמה שנראית כמו עט, והוא עצמו רצה לצלם בטלפון, אך אחד השוטרים כיבה לו את המכשיר (עמ' 12, שורות 15-20).

בעדותו בבית המשפט, כאשר נשאל אם ראה משהו מהאירוע, הוא הופנה לכך שטען בחקירתו שהוא רק שמע, השיב שאכן, הוא רק שמע את האירוע, ולא ראה (עמ' 23, שורות 6-10). בהמשך, כאשר נשאל שוב האם ראה את הנזק שנגרם למתלונן, השיב: **"אני לא ראיתי שמרביצים לו, שמעתי אותו צועק איי איי"** (עמ' 24, שורות 4 ו-5). כאשר עומת עם האפשרות שייתכן שיתכן שהמתלונן צעק כך, כי הרימו אותו מהרצפה עם האזיקים השיב: **"לא יודע, אין לי מושג, תשאל אותו"** (עמ' 24, שורה 7).

למשמע עדותו בחקירה הנגדית, נחקר גילמן בחקירה חוזרת, על ידי התביעה, והופנה להודעתו במשטרה, (לעמ' 12, שורות 8-10). שם טען שהוא הספיק לראות את המתלונן על הרצפה, כשמישהו חונק אותו, אחר מנסה להקים אותו, והוא מקבל בעיטות והם מרביצים לו. בתגובה, השיב גילמן, שאם הוא אמר זאת וזה הוקלט, אז כנראה שהוא אמר זאת, ולא שיקר. כאשר עימתה אותו התביעה, עם דבריו שהוא רק שמע ולא ראה את אירוע התקיפה אמר: **"כן, הוא אומר שאמרתי שלא ראיתי רק שמעתי, ואת באה אליי עם טענה שאני לא ראיתי אז אני לא יודע מה נסגר ביניכם ומה עם החקירות שלכם, אני ממש לא יודע"** (עמ' 25, שורות 1-6).

העד זידאת אברהים (להלן: "אברהים") -

מסר הודעה מיום 6/9/12 - ת/14.

אברהים היה עצור נוסף בשיירת העצורים. לדבריו היו ארבע עצורים בסך הכל, כולל אותו. הוא תיאר כיצד הובילו את שיירת העצורים בתחנה. במהלך ההובלה, הוא היה עם **"אחד מג'נין ושניים רוסיים"**, יחד איתם היו שני שוטרים: אחד לבש מדים, והשני היה **"על אזרחי"**, לבש חולצה שחורה. במהלך אותה ההובלה, נתנו לדבריו, לאותו בחור רוסי או קווקזי, סטירות, ואמרו לו: **"סע סע"**, ואז תפסו אותו שני השוטרים, שמו אותו על הרצפה ואמרו לו: **"קום קום"**, והוא בתגובה אמר להם: **"אני הולך לקופת חולים"**, והם אמרו לו: **"אין לך כלום"** (ת/14 ש 14 - 16).

כשהתבקש בחקירה לתאר את המכות, ציין שהמתלונן קיבל בוקס בעין, ואמר **"היה לו כחול בעין"**, אך לא היה בטוח באיזה עין, הדגים בעיטות לגופו של המתלונן כששכב על הרצפה, וטען שהם היו **"באזור האגן שלו"** (שם, ש 4-8). אברהים הוסיף וטען, כי אותו בחור רוסי, נפל לרצפה מהבוקס שקיבל לעין (ת/14, עמ' 1, שורות 4-15). הוא הבהיר,



כי מבין השוטרים, "הגדול הגבוה נתן את הבוקס לעין ונרגע, אבל השני המניאק, נתן סטירות הרבה, הגבוה אחרי הבוקס רק קילל, השני רוצה לעשות אבו עלי, נתן לו בעיטות עם הרגליים, שלוש" (שם, עמ' 2, שורות 19-20).

הוא הוסיף וטען, כי "השוטר הקטן", כלשונו, נתן בוקסים לבחור הרוסי, בעיטות ברגל, "כשהרוסי היה על הרצפה, נתן לו סטירות ואמר לו "קום קום", קודם כל תפס אותו מהחולצה ואמר לו "קום". הרוסי אמר תביא אמבולנס אני רוצה ללכת לקופת חולים, אז תפס אותו מהחולצה, וכשהוא לא קם, נתן לו בעיטות ברגליים. הגדול פחד, כי הרוסי אמר לו שמחר בבית משפט אני יגיד מה עשית" (שם, עמ' 2, שורות 26-28, עמ' 3, שורות 1-2). אברהים פנה לאותו בחור רוסי, ואמר לו "חאלס קום רוצים ללכת לישון", ואז המתלונן קם והם הלכו בתוך התחנה, לקחו את הכסף, הטלפונים, ואחרי זה הלכו לקישון (שם, עמ' 2, בשורות 22-23). בהמשך, פגש באותו בחור רוסי (המתלונן), בבית משפט, שמע שהשופט הורה על שחרורו, ושהסניגור שלו אומר לבית המשפט, "הנה יש לו סטירות" וצילם אותו.

מחמוד צביח (להלן: "צביח") -

צביח היה אותו אסיר שתואר כמי שהיה אזוק לידי המתלונן.

צביח לא תומך בעמדת המאשימה לכל רוחבה ובגרסת המתלונן.

הוא טען שלא היה אירוע אלים, הוא לא ראה אירוע כזה מצד השוטרים כלפי המתלונן.

סרטון הוידאו ת/8 :

סרטון זה הינו ראיה ויזואלית מרכזית אובייקטיבית וחשובה מאוד בתיק זה.

הסרטון צולם ע"י הנאשם 1 בשלב מתקדם יותר של האירוע.

המתלונן נצפה בו שרוע על הרצפה ומלין על כך שהכו אותו. הנאשם 1 אשר כאמור צילם את הסרטון, אף ערך תקריב, בו נראים פניו החבולות של המתלונן. השוטרים נשמעים משוחחים איתו על מנת שיקום ומציעים לו לגשת לבית חולים, כבקשתו.

גרסת הנאשמים:

כאמור, הנאשמים במקשה אחת, כפרו בגרסת המתלונן, כי הותקף על ידם.

בתמיכה להגנתם העידו את רופאת מתקן המעצר והחובש, אשר לא הבחינו, לדבריהם, בחבלה על פניו של המתלונן.

ניתוח עובדתי וממצאי הערכת מהימנות :



אפתח ואציין, כי לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים ואת חומר הראיות, הגעתי לכלל מסקנה, כי חומר הראיות מספק תשתית נאותה לביסוס ממצאים שבכוחם לשאת הרשעה בפלילים ביחס לנאשם 1 אך מעבר לראיות מסבכות לא מצאתי כי טמונה בחומר הראיות בסיס נאות בדרגה הנדרשת בפלילים, לצורך הרשעת הנאשמים 2 ו- 3 ולכן קם ספק ביחס לאשמתם.

אפתח בגרסתו של המתלון לאירוע.

כפי שעולה מדבריו של המתלון, הוא נלקח, יחד עם אחרים, למחלקה לזיהוי פלילי לצורך נטילת טביעות אצבע, והובל לשם יחד עם מספר עצורים נוספים. לדבריו, בשלב מסוים הוא ביקש שישחררו לו את האזיקים, ובתגובה הנאשם 1 תקף אותו בכך שנתן לו מכת אגרוף לפנים ונפל לרצפה. לאחר שנפל תקפו אותו הנאשמים 2 ו- 3, במכות שכללו בעיטות בצלעות. הנאשם 3, תקף אותו בכך שנתן לו "כאפות לפנים" והנאשם 2, תקף אותו בבעיטות נמרצות, כלשונו של המתלון.

עוד טען המתלון, כי בשלב מסוים הוא שוחרר מהאזיקה מהעצור השני שהיה צמוד אליו (ע"ת מחמוד צביח), וקבוצת העצורים המשיכה בדרכה לכיוון מחלקת המז"פ, שם לא רצו להמשיך את הטיפול בו, בשל סימני החבלה שהיו על פניו ועל גופו (עמ' 6, שורות 2-3).

המתלון תיאר באופן נרחב את החבלות שנגרמו לו ואת המכות הנמרצות שקיבל משלושת הנאשמים. לדבריו, מדובר היה ב"פנס" בעין שמאל כתוצאה מאגרוף שקיבל מהנאשם 1, וחבלות שונות בגוף, שנבעו לפי התיאור שהוא מסר, מבעיטות שקיבל מהנאשמים 2 ו- 3.

לקביעתי, לגרסתו של המתלון, בדבר תקיפתו ע"י הנאשם 1 במכת אגרוף לעין שמאל, עיגונים ראייתיים משמעותיים המאפשרים קביעה פוזיטיבית בדבר אופן התרחשות האירוע, אך בכל הנוגע לתקיפתו ע"י יתר הנאשמים קיימים חללים ראייתיים ולמצער אי בהירות ראייתית אשר אינה מאפשרת קביעת ממצאים פוזיטיביים בדבר התקיפה הנטענת.

להלן אנמק קביעתי זו:

האדם הראשון שהמתלון פגש למחרת היום לאחר האירוע, היה סניגורו, עו"ד שגיא מלח. הוא זה ששמע את גרסתו הספונטאנית המיידית הראשונה. היה זה כאשר המתלון הובא לבית המשפט השלום בחיפה לדיון בשאלת הארכת מעצרו. לפי הדברים שמסר הסניגור בחקירתו, המתלון מסר לו שהוא נחבל בין חצות ל-02:00, והוא פגש בו, בתא המעצר, בין השעות 08:30 ל-09:30 בבוקר שלמחרת האירוע החבלתי שתוצאותיו תועדו על ידו. מדובר היה בהארכת מעצר ראשונה, ולכן, התקיפה הייתה, לפי דברי המתלון, בלילה הקודם, בין מעצרו לדיון שהתקיים בבית המשפט (ת/23, שורות 33-37).



בתלונה שהגיש הסניגור למח"ש, לאחר ששמע את גרסתו של המתלונן, הוא נקב בשמו של שוטר אחד בלבד שלדבריו המתלונן תקף אותו - רוי זכנון (הנאשם 1). הסנגור מסר, כי בשיחה הראשונית עם המתלונן, טען בפניו האחרון, כי הותקף על ידי שוטר אחד במהלך מעצרו וביקש מהסניגור לטפל בנושא. אין זכר בגרסתו הראשונית של המתלונן, כפי שהיא באה לידי ביטוי בתלונה שהגיש סניגורו, לתוקפים נוספים. וכך באו לידי ביטוי הדברים בהודעתו של הסניגור: **"במהלך השיחה הנ"ל העלה בפני טענה לפיה הותקף על ידי שוטר במהלך מעצרו, לא בעת מעצרו, במהלך הזמן שהוא שהה במעצר, וביקש ממני לטפל בנושא"** (ת/23, שורות 10-11).

ובהמשך דבריו:

"...הוא הותקף במכות ובמיוחד במכת אגרוף לפניו על ידי שוטר, תוך כדי שהוא סיפר לי את זה, הוא נראה היה ממש כאוב, מצב רוחו היה נראה ירוד, והוא ציין די הרבה שזה לא הגיע לו היחס הזה, הוא הרגיש מאוד מושפל. הוא אמר גם שהוא נפל על הרצפה שם, בגלל המכה הזו. זה מה שאני זוכר. כל מה שרשום בתלונה זה מה שהוא אמר לי" (ת/23, שורה 51-54).

כאשר שאל אותו החוקר, האם המתלונן ציין בפניו אם היו שוטרים נוספים מעורבים בתקיפה, השיב לו עו"ד מלח בשלילה: **"עד כמה שזכור לי לא. הוא ציין שהייתה נוכחת שם שוטרת נוספת, אבל אז הזיכרון שלי היה יותר טוב מהיום"** (ת/23, שורות 55-57).

בעדותו של הסניגור בבית המשפט, הוא חזר והדגיש כי מסר במח"ש את הדברים כפי שמסר לו אותם המתלונן: **"כל מה שרשום בתלונה זה דברים שהוא סיפר לי"** (עמ' 29, שורות 10-11). בהמשך עדותו, ולשאלות בית המשפט הבהיר הסנגור כיצד תחקר את המתלונן, כיצד עמד איתו על אופי התקיפה, ובין היתר מסר כך: **"שאלתי אותו מי השוטר שעשה לו את זה והשם שמופיע לי בתלונה זה השם שמסר לי"** (עמ' 29, שורות 27-28).

אמנם, בהמשך דבריו, מציין הסנגור כי לתחושתו, המתלונן לא הציג את האירוע **"בצורה מדוקדקת"** אך הוא כסנגור שלו, ידע לציין את הפרטים המהותיים והמרכזיים, והדגיש: **"כסנגור שלו ידעתי לציין את התנאים החשובים והמרכזיים ואת השם שנקב בו ציינתי בתלונה וגם את האקט עצמו, את האופן בו הותקף, ואת המיקום ואת כל מה שאמר לי רשמתי בתלונה, זה דבר שאני ממלא אותו באותו יום, בסוף יום התורנות במשרדי"** (עמ' 29, שורות 30-31; עמ' 30, שורות 1 ו-2).

בהמשך ולאור דבריו, נשאל הסניגור שאלה ישירה:

"ש: בדוח שלך וגם בעדותך סיפרת שהוא סיפר לך ששוטר אחד תקף אותו, זה נכון?"

ת: אם זה מה שרשום, זה מה שאמרתי, איני מסתייג ממה שרשום."



בדבריו, ניסה הסניגור להסביר, וניכר היה כי הוא מפרש את הדברים שמסר לו המתלון, ולא שמע אותם מפיו, וגרס כי היו מעורבים נוספים (עמ' 30, שורות 4-11). אך יחד עם זאת, אישר כי המתלון סיפר לו על תוקף אחד בלבד:

"ש: לך סיפר על אחד שהרביץ לו?"

ת: זה מה שרשום, אז כן..." (עמ' 30, שורות 12 ו-13).

גם בהמשך דבריו, חזר הסניגור וציין: **"...מה שאני יודע שראיתי אדם שהתלון על כך שתקף אותו שוטר, חבלות שנחזו לטריות, ביקש ממני למצות את זכויותי המשפטיות מול מח"ש ופעלתי בהתאם..."** (עמ' 30 שורות 30-31; עמ' 31, שורה 1).

הנה כי כן, גרסתו של המתלון, כפי שנקלטה ותועדה על ידי סניגורו, בסמוך ומיד לאחר האירוע, הינה שהוא טוען שהוא הותקף על ידי **שוטר אחד**, ולא על ידי שלושה. זוהי סתירה חזיתית מהותית בין גרסת המאשימה בכתב האישום, לבין דברים שמסר המתלון לסניגור. המתלון עומת עם סתירה זו וטען, שיתכן כי עו"ד מלח "לא התעמק יותר מדי" או "לא שאל עוד" (עמ' 21 שורות 6-7), אך אני דוחה את גרסתו כבלתי מסתברת וחסרת אמינות מהטעמים הבאים:

ראשית, מדובר בגרסה, שהיא בבחינת גרסה ספונטאנית, הסמוכה לאירוע, ועל כן ככזו, אני רואה בה גרסה אותנטית ונותן לה משקל רב.

שנית, גרסת המתלון נמסרה לסניגורו, שהוא בבחינת "איש שלומו" של המתלון, המגונן עליו, המביא את את עניינו בפני בית המשפט. במצב דברים, לא מתקבל על הדעת, כי המתלון "שכח" את יתר הנאשמים, אם אכן היו תוקפים אותו, או שהוא "עשה להם הנחות". הוא היו חבול ופצוע, ובילה זמן עם הסניגור, הצטלם, ומסר לסניגור המנוסה, את כל האינפורמציה. אם היו לו טענות על הפגנת אלימות מצדם, סביר להניח שהן היו מוצאות את ביטויין בדברים שמסר לסניגורו.

שלישית, בסרטון הוידאו (ת/8), נראה המתלון, שרוע על הרצפה, מיד לאחר התקיפה, פונה בזעם אל עבר התוקף (הנאשם 1), ומתלון על התקיפה תוך שהוא פונה עם ידו לעין שמאל, ומביט לעברו, תוך שהוא "מאיים" עליו, שיציג את הדברים בבית המשפט. הוא לא פונה אל יתר השוטרים, שאין חולק שנכחו במקום.

רביעית, עדותו של הסניגור הותירה על בית המשפט רושם אמין ומהימן. ניכר היה, כי הוא פעל לתעד מפיו של מרשו, המתלון, את כל הפרטים המהותיים הרלבנטיים לאירוע הנטען, הוא צילם אותו, ודאג שהדברים יתועדו בדיון הארכת המעצר. לא מתקבל כסביר בעיני, כי הסניגור המנוסה, שפעל בשקידה לברר מפיו של המתלון את פרטי התקיפה, לא ציין פרט כה מהותי, כזהות התוקפים ומספרם, ועובדה היא כי את זהותו של הנאשם 1 ידע המתלון למסור. בשונה מיתר עדי התביעה שלהלן (העצורים), שלגביהם, ניתן, אולי, לייחס מעט חשדנות, נוכח "היריבות הטבעית" שיש לעצורים כלפי השוטרים, הרי שהמשקל שיש לייחס לעדותו של הסניגור החף מכל אלה, גבוה יותר. בנוסף, המפגש של הסניגור



עם המתלון היה נקודתי, כתרן מעצרים. לא עולה מחקירתו במשטרה או בבית המשפט, ומחומר הראיות, כי הוא המשיך לייצגו, ולא ניטע יסוד כלשהו לחשש כי העצים חלילה את האירוע, לצורך הגנת המתלון בתיק העיקרי.

לפיכך, אני מוצא לאמץ את גרסתו המיידית של המתלון לאירוע, בסמוך לו, כפי שתועדה על ידי סניגורו, וקובע על פיה, כי המתלון הלן על תוקף אחד - הנאשם 1 ולא על מס' תוקפים.

מכאן אני פונה לראיה המשמעותית ביותר במשפט והיא הסרטון 8/ת שצילם הנאשם 1.

סרטון הוידאו - 8/ת -

בסרטון זה נצפה המתלון שרוע על הרצפה כשידו מושטת לעבר פניו. הוא מתלון על מכות בפניו ובראש ופונה בזעם אל עבר מי שתקף אותו (שהתברר להיות הנאשם 1). הוא "מאיים" עליו בפניה לבית המשפט. מסביב מתגודדים שוטרים ויתר העצורים ונשמעים קולות המבקשים ממנו לקום מהרצפה.

בסרטון מבחינים היטב בסימן אדמדם מסביב לעין של המתלון המתיישב היטב עם טענותיו בדבר תקיפה באזור העין.

ראיה ויזואלית זו שלמרבה התמיהה צולמה ע"י הנאשם 1 מחזקת באופן משמעותי את גרסת המתלון ומספקת צוהר ומבט אל תוך הזירה לאחר קרות התקיפה:

היא ממחישה את הלך הרוח של המתלון, כיצד צעק מכאבים, כיצד הפנה את זעמו כלפי התוקף (ראיות אלה הן כה מהותיות ואותנטיות בעיני המחוקק, עד כי הוא מצא לקבוע כי יש לקבלן במשפט פלילי כראיה, אף אם האדם שאמר או עשה אותן אינו עד במשפט או לא קיים ובלבד שמדובר ב"אמרה הנוגעת למעשה" או "לנסיבות לוואי שלו" - סעיף 10 לפקודת הראיות).

היא מראה את החבלה בזמן אמת - מדובר בשטף דם תת עורי בהתהוות, שטרם התגבש לכדי חבורה של ממש.

היא משקפת את הזירה, תיאורה ואת המצב בזירה - כיצד המתלון שרוע ומתגולל ברצפה, והתגודדו סביבו יתר הנוכחים, עצירים ושוטרים.

לפרטים אלה חשיבות רבה הואיל והם "מתכתבים" עם יתר הראיות שהובאו בפני בית המשפט, בינהן, התעודות הרפואיות, התמונות של המתלון שצולמו בבוקר יום המחרת, העדויות של יתר העצירים, שלהלן, אשר מרביתן "מדברות" על כך שהמתלון התגולל על הרצפה ועצר את השיירה.

תוכנו הקולי והויזואלי של הסרטון, תומכים בבירור בגרסת המתלון, ומעניקים משקל רב לגרסתו בדבר מכת האגרוף



שחטף מהנאשם 1. תגובתו המיידית של המתלונן ופנייתו בזעם כלפי הנאשם 1 (והעדר הפניה לנאשמים האחרים), מלמדת בבירור, כי התוקף היה הנאשם 1.

סימן התקיפה בעין שמאל ואחיזת האזור כמו גם דבריו של המתלונן בדבר "פיצוצים", מוסיפים ומעבים את הראיות ומחזקים את המסקנה כי התוקף היה הנאשם 1.

זו גם הסיבה שלמחרת התקיפה, בבית המשפט, הלן המתלונן, בפני סנגורו על הנאשם 1.

אינני נדרש להסביר את מניעיו של הנאשם 1 מדוע החליט לשלוף מצלמה ולצלם את המתלונן, אך יש רגליים לטענה כי רצה לספק לעצמו "אליבי" בכך שצילם את המתלונן ובכך לשוות למעשה תמימות וסדר טוב.

כך או כך, הסרטון מספק חיזוק משמעותי לגרסת המתלונן, ומבט בלתי אמצעי אל תוך זירת הפשע, מיד ובסמוך להתרחשותו. הוא תורם לבהירות התמונה הראייתית המתגבשת לכדי מסקנה מפלילה בדבר אחריותו של הנאשם 1 לאירוע האלים.

עדויות יתר עדי התביעה (העצורים) -

עדויות יתר העצורים שנכחו במקום, לא תומכת באופן קוהרנטי בגרסת המתלונן ביחס לתקיפתו ע"י הנאשמים 2 ו- 3 אך יש בה כדי לחזק את מעורבותו של הנאשם 1.

איגור גילמן -

כאמור, גילמן היה אחד העצורים בשיירת העצורים יחד עם המתלונן. הוא לא שיתף פעולה עם החקירה ואף למעלה מכך. מחומר הראיות עולה כי החוקרים ניסו לאתר אותו, ובמסגרת אותם ניסיונות, שוחחו איתו מספר פעמים בטלפון, על מנת לזמנו למתן עדות. באחד הניסיונות, אשר תועד על ידי החוקרים, בוצעה עימו שיחה טלפונית, במהלכה מתארים החוקרים כי במהלך השיחה **"דובבנו אותו לספר לנו על האירוע"** (ת/18). במהלך אותו "דיבוב", מציינים החוקרים, כי גילמן לא רצה להעיד. עם זאת במהלך השיחה, מסר לחוקרים כי המתלונן לא סתם נפל, והבהיר כי יש בסיס לחשד שלהם. הוא הסביר את המניע לכך ומה שחולל את האירוע: **"המתלונן התיישב במעלית ולא רצה ללכת עם השוטרים"** (סעיף 4 לת/18); **"הוא עשה להם הצגה במעלית"** (עמ' 8, שורות 19-20).

אשר לאירוע התקיפה עצמו, ציין גילמן כי הוא היה הראשון בשיירה, המתלונן מאחוריו, ואז המתלונן נפל, הוא לא יודע איך. לדבריו, המתלונן **"ניסה לדבר יותר מדי וזה לא הצליח כי הוא נפל. השיירה נעצרה, והם ניגשו להרים את המתלונן, שלא רצה לקום"**. כאשר גילמן הסתובב וניסה לראות מה קורה, שוטר אמר להם: **"תמשיכו הלאה"** ולכן גילמן **"...לא ראה כלום ממה שהתרחש אך שמע את המתלונן צועק איי איי"** (סעיף 6 ל-ת/18); **"המתלונן היה מאחוריו והוא לא הסתובב, אחרי שהוא נפל, השיירה עצרה והוא ראה אותו מפרפר על הרצפה"** (סעיף 9



ל-ת/18).

במזכר אשר תיעד שיחה קודמת עם גילמן (ת/17), מסר גילמן כי: **"...המתלונן נפל על הרצפה סתם, התחיל לפרפר, עשה משחק"**, הוא עצמו עמד לידו כשהוא נפל (סעיף 2 ל-ת/17). בהמשך דבריו באותה שיחה טלפונית, הוא מסר לחוקרים כי הוא **"...הבין מהדיבור של השוטרים בתחנה, שהמתלונן מסתלבט הוא משחק אותה"**.

מדבריו של גילמן, עולה ברורות כי הוא לא ראה את מכת האגרוף שנתן הנאשם 1 למתלונן. אבל שמע אותו צועק "איי" וראה שהוא על הרצפה. עדותו של גילמן מחזקת את גרסת המתלונן הטוען כי לאחר מכת האגרוף נפל לרצפה, התגולל עליה מכאב, כשכל השוטרים מקיפים אותו וקוראים לו לקום על רגליו. הצעקה ששמע גילמן, מתקשרת למכת האגרוף שקיבל המתלונן לפניו. תיאוריו של גילמן בדבר התגוללותו של המתלונן על הרצפה, והשוטרים הגוהרים עליו, עולים בקנה אחד עם גרסת המתלונן.

עם זאת, לא ניתן לקבוע על פי גרסתו של גילמן כי הוא אכן ראה את יתר הנאשמים תוקפים את המתלונן. גילמן חזר וטען שכאשר יצאו כל שיירת העצורים מהמעלית, המתלונן **"...הלך, הלך, הלך, פתאום הוא נפל, אולי הוא עוד הפעם התיישב להם, לא יודע מה, ראיתי אותו התחיל להתפרפר, לא יודע שמה... והם בטח נמאס להם מההצגות שלו לקחו את החוק לידיים"** (עמ' 9, שורות 12-16). ניכר מעדותו כי הוא מפריח השערות אודות התנהגות הנאשמים, שעה שהביט וראה אותם מתגודדים סביב המתלונן שעשה שזבה שרוע על הרצפה וצועק "איי". יודגש, כי הוא עצמו הודה, שהוא לא ראה דבר, רק שמע.

אמנם בהמשך דבריו, טען כי המתלונן הותקף, אך כאשר נשאל אם הספיק לראות חלק מהבעיטות והאגרופים שהוא מתאר, טען: **"הספקנו לראות שהבן אדם על הרצפה והזה חונק אותו, תופס אותו, מנסה להפיל אותו, נותן לו בעיטות, פצצות, אני יודע? הוא מקלל אותם, הם מרביצים לו, אממ, בלגן שלם"** (עמ' 11, שורות 8-10). אך דברים אלה אינם מתיישבים עם גרסתו בבית המשפט לפיהם הוא לא ראה את כל האירוע. שכן, כאשר החוקר הציג לו את הסרטון, וביקש את התייחסותו של גילמן, וכאשר נשאל האם השוטר שצילם, גם הרביץ למתלונן, או נתן לו אגרופים או בעיטות, השיב גילמן: **"אני לא יודע מי מהם מה, כן? אבל אני יודע שהיה שם כאילו ניסו להקים אותו, הוא לא קם. עשה הצגות, אחד נדלק עליו, נראה לי שהגיע בסוף, כאילו זה שהצטרף לאירוע"** (עמ' 18 שורות 21-25). ובהמשך לדבריו אלה, אמר: **"הוא נראה לי נתן לו את ה-איק קוראים לזה? את האגרופים והזה שהוא היה איתו מהתחלה הוא, היא, התעצבן עליו, נתן לו כמה בעיטות..."** (עמ' 19, שורות 5-7).

בהמשך דבריו, חזר גילמן וציין, כי המתלונן **"...נפל שמה והתחיל הצגה, הנה ראית גם השוטר אומר לו פעם אתה לא יכול ללכת, פעם אתה כן יכול ללכת, מה נסגר איתך? אמרו לו, מה אתה גבר? קום, קום, כבר עכשיו נופל האסימון השב"ח כבר לא יודע, אומר לו כאילו חאלס יא זלאמה, כאילו אתה גבר? כאילו אומר לו אתה כאילו כוסית? מה נשכבת לנו פה כאילו?"** (עמ' 23, שורות 9-15). למשמע דבריו אלה, ניסה שוב החוקר להבין מתי המתלונן קיבל את המכות שהוא טוען להם, ושואל את גילמן: **"כאילו אחרי שהוא קיבל את המכות הוא לא רצה לקום?"** גילמן השיב בשלילה: **"לפני, לא, זה לפני שהוא מקבל את המכות"** (עמ' 23 שורות 16-19).



להתרשמותי, גילמן לא ראה את אירוע התקיפה, שמע את זעקותיו של המתלונן וראה את התגודדות השוטרים מסביבו, את השכנועים לקום, ולכן הוסיף אינטרפטציה משלו לעניין. ואם היה ספק בכך, הוא חזר והבהיר בעדותו כי רק שמע דברים ולא ראה, וכך באו לידי ביטוי הדברים בחקירתו הנגדית:

"ש. בעמ' 9 שואלים אותך אם הוא היה כבול בנפרד או יד למישהו, אתה אומר בנפרד.

ת. אם אמרתי אז זה היה נכון.

ש. אחרי זה שואלים אותך בעמ' 8 האם ראית את המכות, אתה אומר לא, רק שמעתי. זה גם נכון?

ת. גם נכון.

ש. זאת אומרת שאתה לא ראית שום דבר.

ת. לא ראיתי" (עמ' 23 שורות 4-10).

גם בהמשך דבריו בחקירה הנגדית, כאשר נשאל אם ראה שנגרם למתלונן נזק, השיב: **"אני לא ראיתי שמרביצים לו, שמעתי אותו צועק איי איי איי".** כאשר נאמר לו: **"יכול להיות שהוא צעק כשהרימו אותו עם האזיקים מהרצפה כשמשכו אותו?"** השיב: **"לא יודע, אין לי מושג, תשאל אותו"** (עמ' 24 שורות 4-7).

בחקירה החוזרת, ולאור הבעייתיות שעלתה מגרסתו, ניסתה התובעת, להבהיר מפיו של גילמן, את האמור בעמ' 12, שורות 8-10, ל-ת/16 (תמליל החקירה בינו לבין החוקר יניב גרינברג), שם טען כי הוא ראה יחד עם אחרים את המתלונן, כיצד חונקים אותו, תופסים אותו, מנסים להקים אותו, נותנים לו בעיטות, ולכשעומת גילמן עם הדברים הללו, טען שלא שיקר, אך הוסיף: **"הוא אומר שאמרתי שלא ראיתי רק שמעתי ואת באה אליי עם טענה שאני לא ראיתי אז אני לא יודע מה נסגר ביניכם ומה עם החקירות שלכם אני ממש לא יודע"** (עמ' 25, שורה 1-6).

ההתרשמות הכללית מעדותו של גילמן, הייתה כאמור, שהוא לא ראה את האירוע. הוא היה בראש השיירה כשגבו למתלונן. כאשר שמע את זעקותיו של המתלונן והשיירה נעצרה, הוא הסתובב, והבחין איך כל השוטרים מקיפים את המתלונן, וכיצד האחרון "מפרפר על הרצפה" כלשונו. ממה ששמע וראה, הסיק, שיער, ואף הוסיף פרשנות משלו לסיטואציה, כפי שלא אחת קורה לעדי ראיה.

בדברים שמסר למח"ש, הן בזכרונות הדברים שנרשמו לתיעוד שיחות טלפוניות אקראיות איתו, שם התבטא באופן ספונטני וטבעי, ולא פרונטלי מול חוקר, והן בחקירתו הפרונטאלית מול החוקר, ולרבות בבית המשפט, חזר ואמר שוב ושוב, כי לא ראה את האירוע.

אשר לאמירה עליה מתבססת המאשימה, בעמ' 12 להודעתו המתומללת, ולאמירות אחרות, כאילו הוא ראה את



המתלונן מותקף ע"י כל הנאשמים, הרי שדברים אלה סותרים חזיתית התבטאויות אחרות של גילמן, בהן כאמור, חזר והדגיש שהוא לא ראה את האירוע.

יתרה מזאת, על אף ניסיונותיו של החוקר להציל מפיו של גילמן, האם המתלונן הותקף כאשר עמד (כפי שהמתלונן טוען שחטף אגרוף לפניו ואז נפל), הרי שגילמן מסר גרסה שונה, לפיה המתלונן נפל לרצפה, ואז הותקף על ידי השוטרים בחבורה, כאשר חלק מהם נותנים לו בעיטות, חלק אגרופים, וזאת כאשר ברור ממכלול חומר הראיות ועדותו כי הוא לא ראה את התקיפה.

בנסיבות מצטברות אלה, יש בעדותו של גילמן כח מחזק, מסוים, לגרסת המתלונן, נוכח סמיכות הזעקה של המתלונן לתקיפתו ע"י הנאשם 1, אך לא אוכל לתת לה משקל כלשהו ביחס ליתר הנאשמים כשהוא חוזר ומבהיר כי לא ראה את האירוע וניכר כי הוא משער השערות ומעניק פרשנויות לסיטואציה אליה נחשף.

אברהים זידאת (להלן: אברהים) -

עצור נוסף שנכח באותה שיירת עצורים, היה אברהים זידאת.

אברהים טען כי במהלך הובלתם נתנו השוטרים ל"בחור רוסי" (המתלונן) סטירות ואמרו לו "סע, סע" ואז תפסו אותו שני שוטרים והשכיבו אותו על הרצפה, אח"כ אמרו לו "קום קום" והוא בתגובה ביקש "קופת חולים". הוא תיאר את התוקפים וטען כי "הגדול הגבוה נתן את הבוקס" "השני נתן סטירות הרבה". לאחר התקיפה הוא פנה למתלונן ואמר לו לדבריו "חאלס קום רוצים ללכת לישון" (לעדויות ראו עמ' 2 שורות 19-28; ת/14).

עדויות של העד חיזקה את המסקנה המפלילה בדבר אחריותו של הנאשם 1. הוא תיאר אותו בבירור כמי שנתן את מכת האגרוף בעין למתלונן. אך לא היתה ברורה ביחס למעורבותם של יתר הנאשמים באירוע, ואף לא התיישה עם גרסת המתלונן כך למשל טען כי "השוטר הקטן" נתן "בוקסים לרוסי", טענה שאף המתלונן לא טען.

איברהים גם לא זכר כלל נוכחותו של שוטר ממוצא אתיופי למרות שהנאשם 3 נכח במקום (ת/14).

לכן, לקביעתי יש בעדות חיזוק בכל הנוגע למעורבותו של הנאשם 1 באירוע אך בהיותה לא קוהרנטית דיה ואף מבולבלת ביחס ליתר הנאשמים, לא ניתן להשתית על עדויות של איברהים ממצאים עובדתיים ביחס ליתר הנאשמים בשל דרגת הוודאות הנדרשת בפלילים.

מחמוד צביח -

מחמוד צביח לא הובא לעדות. הודעתו מיום 17/10/12 - נ/2 - הוגשה בהסכמה.



צביח נעצר בשל שהיה בלתי חוקית בישראל והחזקת סם שנתפס בדירתו (נ/2 ש 3-4). הוא טען שלא ראה שהשוטרים התנהגו באופן חריג. הוא נשאל אם מכיר מי מהשוטרים או בקשר עם מי מהם, והשיב בשלילה, ומיד לאחר תשובותיו אלה, נרשמה הערת חוקר בהודעה לפיה, צביח הוזנה ע"י החוקר על מסירת הודעה כוזבת. צביח התרגז. החקירה הופסקה כי ביקש לדבר עם עורך דין (שם, ש 17-25). נרשמה הערת חוקר נוספת לפיה, ראש הצוות נכנס לחדר החקירה שוחח עם צביח, הסביר לו שהוא לא חשוד והחקירה נמשכה.

הוצגה לצביח תמונה של המתלונן והוצג לו הסרטון 8/ ונזכר באירוע ואמר **"זה היה על הרצפה"** (המתלונן). אמר שהיו שם שלושה עצורים. והמתלונן היה אחד מהם. הוא טען שלא ראה כלום, ואף טען **"..לא הרביצו, לא דקרו, לא עשו כלום"** (שם, עמ' 2 ש 32-35). לשאלה כיצד המתלונן "הגיע לרצפה" השיב צביח שהוא לא יודע, הוא לא ראה (שם, ש 40-41). צביח הבהיר לחוקר כי ככל שיראה לו תמונות אולי הוא יזכר ויעזור לו (שם, ש 46-47). עוד מסר כי הוא לא ראה כיצד המתלונן מהרצפה ומסר **"באו שוטרים ודיבר איתו"** (שם, ש 54).

כאשר הוצג הסרטון בפניו בו הוא נראה מושיט למתלונן יד הבהיר כי לא זכר זאת (שם, ש 57).

החוקר שב ושאל אותו כיצד המתלונן נפל וצביח מסר: **"הבנאדם נפל בפרוזדור, אחר כך באתי עם השוטר להרים אותו. השוטר שאמר לנו לעצור בצד קלט, הביא אותנו אז עזרנו להקים אותו. איך נפל? לא ראיתי. היה איתו שני שוטרים שוטר ושוטרת לא יודע איך נפל. הוא נפל ופתאום לא רוצה לקום מהרצפה והוא מעכב את כולם בגלל זה אני הרמתי אותו זה שתיים בלילה"** (שם, ש 59 - 63).

תשובותיו של צביח לא סיפקו את החוקר, כעולה מהחקירה. שכן, בהמשך הבהיר צביח לחוקר, לאחר שנשבע בילדיו, כי הוא **"רוצה לעזור אבל לא זוכר"**, ואף לא יודע שהסרטון צולם ע"י שוטר. בהמשך נכנס לחדר חוקר נוסף, דרור גבעוני, וצביח הבהיר לו, שהוא מנסה להיזכר בפרטי האירוע. הוא הבהיר לשאלת החוקר, כי היה אותה עת על **"קצת חשיש"** (שם, ש 87-88). כשנשאל שוב, הפעם ע"י גבעוני, אם ראה שהמתלונן קיבל "אגרוף ואז הוא נפל", השיב צביח שלא ראה **"אם הייתי רואה הייתי אומר לך"** (שם, ש 92).

גבעוני הוסיף ושאל אותו לגבי התקיפה של המתלונן על הרצפה ע"י יתר השוטרים, וצביח השיב שלא ראה דבר כזה, אבל שמע צעקות שוטרים צעקו **"תשתוק, תשתוק, ככה צעקות משהו כזה"**. המתלונן נפל על הרצפה וצעק שכואב לו (שם, ש 97 - 99). להודעה צורף תרשים.

צביח לפי דבריו היה הקרוב ביותר למתלונן, ומן הסתם, אם הותקף ע"י כל הנאשמים, היה אמור לראות את כל המתרחש. ברם, צביח הבהיר כי לא ראה שהמתלונן הוכה ע"י השוטרים (עמ' 19 שורות 1-4; נ/2). וחזר על כך שוב ושוב.

העד לא העיד בבית המשפט ועדותו הכתובה הוגשה כראיה. דבר המעורר לכשעצמו קושי בהערכת מהימנותה. יחד עם זאת, האופן בו נמסרים הדברים, הקשרם, ותגובותיו של העד לשאלות שנשאל מלמדת כי הוא לא זכר אירוע תקיפה ע"י כל השוטרים. אני מוכן לקבל ולהניח כי עדותו אינה תקפה לשמש בסיס איתן לשקף את כל האירוע, אך מעיון בה עולה



כי העד זכר פרטים מהותיים בה כמו שכנוע מצד השוטרים כלפי המתלונן לקום מהרצפה, וכאשר רוענן זכרוננו באמצעות הסרטון נזכר כיצד סייע לו. ברור לטעמי כי אם היה אירוע חריג כדוגמת תקיפה בחבורה של המתלונן מצד כל הנאשמים, הדבר היה נצרב בתודעתו והוא היה נזכר בכך.

נמצא כי עדותו של צביח אין בכוחה לתמוך בגרסת המתלונן בדבר התקיפה במכת אגרוף ע"י הנאשם 1 אך יש בכוחה לחזק את המסקנה בדבר העדר תקיפה בחבורה מצד הנאשמים.

ראיות ההגנה:

הנאשם 1 - מסר הודעה - ת/1. כי בערב האירוע, הגיע לתדרוך משמרת לילה. בסיום התדרוך, ראש המשמרת שלח אותו לשמור על עצורים, והוא עלה יחד עם חבריו לקומה 3, ליחידת החקירות, לקח משם עצורים, הוא לא זוכר כמה עצורים, וירד יחד איתם לקומה השנייה, לכיוון מחלקת המז"פ. הם יצאו מהמעלית, פנו שמאלה לכיוון הגשר, ואז הוא שמע רעשים והסתובב לאחור. הוא הבחין במתלונן כשהוא על הרצפה, ומיד הוציא מצלמה וצילם. לדבריו, הוא הרגיש "שיש פה משחק או משהו" (עמ' 48 שורה 1). לאחר מכן, הוא לקח את המתלונן יחד עם ראש המשמרת לרכבו של המתלונן, להביא את התיק האישי שלו מהרכב.

עדותו המתכחשת לא הותירה עלי רושם מהימן, התרשמתי מעדות מגמתית, בעייתית, שאין היא משקפת את האירוע כהווייתו.

מחומר הראיות עלה ברורות שהנאשם 1 היה זה שתקף את המתלונן, הוא הוציא את המצלמה כדי לנסות ולגונן על עצמו שעשה שאף אחד מיתר המעורבים לא צילם את האירוע. המתלונן פנה בזעם אליו כמי שתקף אותו והוא לא נשמע מתכחש לכך. אין שום הגיון בכך שהוא החל לצלם את המתלונן רק משום שהאחרון "משחק".

הנאשם 2 - מסר הודעה - ת/2. הכחיש כל קשר למתלונן, וטען כי גם בחקירתו במח"ש, מסר שהוא רק עבר במקום. הנאשם טען כי הוא לא קשור לעצור זה, לא ליווה אותו, לא עצר אותו, לא שמר עליו, היה לו חשוד מועכב בחשד לעבירות סמים שסיים חקירה, והוא ניגש איתו לזיהוי הפלילי, שם הם עשו זיהוי והטבעה ומשם הוא שוחרר. לדבריו, הוא בסך הכל עבר במסדרון, הוא ראה בן אדם שוכב על הרצפה, שלא רוצה לזוז, והוא בשום פנים ואופן לא נתן לו בעיטות או סטירות לפנים, כפי שנטען כלפיו.

עדותו של הנאשם 2 לא נסתרה בחקירה הנגדית או בראיות ממשיות. לא הובאו בפני בית המשפט ראיות הקושרות אותו באופן ברור ואיתן לתקיפה. כפי שכבר צוין, עדויות העצורים שהיה בהן כדי לקשור את הנאשם 2 לאירוע, היו, במקרה הטוב, מבולבלות ולא סדורות ולא עשויות מקשה אחת, אשר בכוחה להוביל למסקנה חד משמעית בדבר מעורבותו באירוע.

הנאשם 3 - מסר הודעה - ת/3. טען כי באותו יום שמר על עצורים, ירד מקומה 3 לקומה שנייה, תיאר כי בין שני



הבניינים בתחנת חיפה, ישנו גשר שמחבר ביניהם, ובתחילת הגשר, קרוב לבנין 1, היה עצור על הרצפה. יחד איתו, הייתה שורה של עצורים, ומספר שוטרים. הוא פנה ושאל את אחד השוטרים מה קרה, ונמסר לו שאחד העצורים שוכב, ולא רוצה לזוז. הוא ניגש אליו, טפח על גבו, ושאל אותו: **"מה קורה למה אתה לא רוצה לזוז?"**, אך הוא לא רצה לזוז (עמ' 45, שורה 29).

כאשר הפנה אותו בית המשפט לסרטון 8/ת, ולדבריו של המתלונן, שהוא חטף מכות מהשוטרים, טען הנאשם כי הוא לא שמע דבר כזה מפיו, הוא עצמו ניסה להרים אותו, אמר לו: **"תקום תלך תעשה מה שאתה צריך לעשות"**. הוא ניסה להרים אותו בידיים, אך המתלונן התנגד (עמ' 46, שורה 5 ו-6). היה עוד עצור שדיבר אל ליבו של המתלונן, ושיכנע אותו לקום. המתלונן קם בעזרת הנאשם 3, ובעזרת אותו עצור, והם המשיכו ללכת. מיד לאחר מכן, הנאשם 3 ניתק כל קשר עמם. עוד ציין, כי לא ראה שום חבלות בפניו של המתלונן. כאשר הופנה על ידי בית המשפט לסרטון ולאדמומיות בעין ימין של המתלונן, טען שאולי מדובר בזווית הצילום.

לא הוכחה כלל מעורבותו של הנאשם 3 באירוע. ההיפך מכך, חומר הראיות מתיישב עם גרסתו לפיה הוא סייע בהקמת המתלונן מהרצפה.

עדי ההגנה - הרופאה והחובש של מתקן המעצר:

הרופאה - ד"ר גלינה מיישלוס מסרה כי היא משרתת כרופאה בשב"ס ובזמנים הרלבנטיים לאירוע זה שירתה כרופאה במתקן הכליאה קישון.

לאחר האירוע, נשלח המתלונן למתקן המעצר, שם הוא עבר בדיקה ובחינה של הרופאה (תעודה רפואית - **נ/1**). בתעודה הרפואית ציינה הרופאה **"ללא סימני חבלה"**. עיון בתעודה הרפואית מלמד לכאורה על היקף הבדיקה שהרופאה עשתה למתלונן. אין בה עדות כי הרופאה הבחינה בחבלה כלשהי בפניו של המתלונן. כמו כן, אין עדות בתעודה הרפואית כי המתלונן מסר לרופאה, על כך שהשוטרים, או מי מהם, תקף והיכה אותו.

בעדותה בבית המשפט, טענה הרופאה כי בהינתן עוצמת המכה הנטענת, משך הזמן שעבר מאז הותקף, היו צריכים להשתקף בפניו שטפי הדם (עמ' 38 שורות 31-33; עמ' 39 שורות 5-12).

החובש - מר מקס אזראן, מנהל המרפאה במתקן המעצר קישון, תיאר את אופן הקליטה של עצור במתקן, כיצד הוא הוא עובר קליטה ורישום, צילום צבעוני, שיחה עם קצין מיון, חובש ולבסוף רופא המתקן. בדרך זו טופל המתלונן. החובש וגם הרופאה שואלים את העצור על בעיות בריאותיות נפשיות לרבות פציעות וחבלות וגם הוא מסר כי לא נשמעה מפיו כל תלונה כזאת (עמ' 43 שורות 16-17).

לשאלת בית המשפט הבהיר, כי אם היו מזהים אצל המתלונן חבלה או אדמומיות או פציעות היו מתעדים זאת, מצלמים, שואלים על כך את המתלונן ולא היו מקבלים אותו אלא אם היה נלקח ע"י המשטרה לבית חולים לבדיקה וטיפול (שם, שורות 20-22).



עוד מסר כי מח"ש פנו אליו והוא הבהיר להם את הנזכר לעיל תוך התייחסות למזכר שערך החוקר גרינברג - נ/2 (עמ' 43 שורות 14-28).

לאחר העיון בעדותם והגם שלכאורה הדברים שובים את הלב, שכן, מדובר בעדים מקצועיים אובייקטיביים, חוששני שלא אוכל לקבל את המסקנה שמבקשת ההגנה להפיק מעדויות אלה, קרי, העדר חבלה בעינו של המתלונן לאחר "המפגש" עם הנאשמים.

סרטון הוידאו ת/8 מספק ראיה ויזואלית קונקלוסיבית, כיצד נראו פניו של המתלונן, בסמוך לאחר אירוע התקיפה. בשל טיב הראיה ואיכותה, אין ולא יכול להיות על כך חולק כי המתלונן היה חבול בעינו השמאלית, הדבר ברור לכל המתבונן בסרטון.

לכן, אתקשה לקבל את טענות הרופאה והחובש, כאילו, למרות שבחנו את המתלונן, לא הבחינו בחבלה המתנוססת על פניו. אך ההסבר לכך, הוא לטעמי די פשוט - המתלונן לא הלך במתקן המעצר בפני השניים על חבלותיו, הדבר עלה מחקירתו במח"ש ובעדותו.

יתכן שהמתלונן נמנע מכך משום שהיה פגוע ובחשדנותו, הוא תפס את מתקן המעצר וגורמיו, כ"אותה מערכת" שקודם לכן, כמה מאנשיה, התנכלו לו, או משום שהמתין, ורצה להעלות זאת בפני גורמים, שנתפסו בעיניו כאובייקטיביים יותר, וברי סמכות לפעול בעניין, כדוגמת הסניגור ובית המשפט.

כך או כך, אין בשתיקתו של המתלונן ובכבישת הדברים, בנסיבות אלה, כדי לחפות על ממצא ויזואלי ברור לעין, של החבלה בעין, המתועד גם בתמונות שצולמו בבוקר יום המחרת, ע"י הסניגור בבית המשפט, עת הוא הובא למעצר.

נראה כי בהעדר תלונה מפורשת על תקיפה מצד השוטרים, ובשים לב לטריותה של החבלה, וכאשר לא אחת מובאים עצורים חבולים מקטטות וכו', לא הבחינו בכך הרופאה והחובש, ולכן לא ראו לציין זאת בדוחותיהם.

סיכום ביניים:

בית המשפט קיבל גרסת המתלונן הסמוכה לאירוע בכל הנוגע לאירוע התקיפה ע"י הנאשם 1 במכת אגרוף לעין שמאל, כפי שהיא באה לידי ביטוי בדברים שמסר לסנגורו בבוקר יום המחרת שלאחר האירוע.

לגרסה זו נמצא חיזוק כבד משקל בסרטון הוידאו (ת/8), בתמונות שצולמו ע"י הסניגור בבוקר שלמחרת, בעדות הסניגור שייצג את המתלונן בהארכת המעצר, בתלונה שהגיש, בחלק מעדויות העצורים שליוו את המתלונן ובתיעוד הרפואי לאחר שחרורו של המתלונן.



לא נמצאו ראיות מהימנות, מעבר לראיות מסבכות, שבכוחן לקשור באופן איתן ולשמש אדנים לממצאים עובדתיים פוזיטיביים, בדבר מעורבותם של הנאשמים 2 ו- 3 לאירוע התקיפה.

גרסת עדי ההגנה האובייקטיביים (הרופאה והחובש) נסוגות מפני הממצאים היוזואליים הקונקלוסיביים שהפיק בית המשפט מצפיה בסרטון הוידאו - ת/8.

מחדלי חקירה:

הדין הוא כי לא כל מחדל חקירה מוביל מניה וביה לזיכוי הנאשם, אם חרף המחדלים, הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו. רק מחדלי חקירה מהותיים אשר קיפחו את הגנת הנאשם ויצרו בפניו קושי להתמודד עם חומר הראיות או להוכיח את גרסתו שלו, יש בכוחם להצטבר ולהוביל למסקנה האמורה (ע"פ 8447/11 **סולימאן נ' מדינת ישראל** (2012); ע"פ 8187/11 **פלואני נ' מדינת ישראל** (2013); ע"פ 2694/14 **חדאד נ' מדינת ישראל** (2016); וראו לאחרונה ע"פ 2840/17 **ניאזוב נ' מדינת ישראל ואח'** (2018)).

אמנה להלן את מחדלי החקירה שלקביעתי מתקיימים בנדוננו, אך אקדים ואציין, כי אינני סבור כי בנסיבות הענין היה בכך כדי לקפח את הגנת הנאשמים או לפגוע ביכולתם להציג את גרסתם.

מחדלי החקירה נוגעים לאי חקירת גורמים/עדים שונים.

העדה המהותית היותר, השוטרת נופר חזן, נכחה במקום התקיפה, לפי חומר הראיות. למרות זאת, אין בפני ראיה כי עדה זו תושאלה או נחקרה ממילא לא הובאה לעדות.

נציגי מח' המז"פ בתחנת משטרת חיפה, היו אמורים ליטול מהמתלונן טביעות אצבע ולא רצו, לפי הנטען, לקבל את המתלונן לאחר שהבחינו כי הוא חבול. אין בפני ראיה כלשהי המלמדת כי הם תושאלו או נחקרו.

אין בפני בית המשפט הסבר מניח את הדעת, כיצד זה, לאחר המפגש האלים הנטען עם השוטרים, הובא המתלונן למתקן הכליאה בקישון, עבר שרשרת קליטה ומיון, ואף אחד מהגורמים הללו - עובדת סוציאלית, קצין מיון, לא תושאל או נחקר.

לא נחקר באופן ממצה הפער בין גרסתו של המתלונן כי מדובר בשוטר אחד לחבורת תוקפים.

למרות האמור, הונחה תשתית ראיתית מספקת שבכוחה להוביל להעמדת הנאשמים לדין ובסופו של דבר לאחר זיקוק חומר הראיות - להוביל להרשעת הנאשם 1.



כאמור, לא שוכנעתי כי היה במחדלים אלו כדי לקפח את זכותם של הנאשמים ובפרט הנאשם 1. הראיה המרכזית שתרמה להרשעתו היתה סרטון וידאו שהוא עצמו צילם. ככל שסבר כי עמיתו לשירות השוטרת נופר חזן יכולה לתרום בעדותה להגנתו, פתוחה היתה בפניו הדרך להזמין כעדת הגנה אך הוא נמנע מכך.

סוף דבר:

על יסוד הנימוקים המפורטים בהכרעת הדין נמצאה תשתית ראיתית שבכוחה להוביל להרשעת את הנאשם 1 בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וקם ספק מחומר הראיות באשר לאשמתם של הנאשמים 2 ו- 3, ספק זה פועל לפי הדין לטובתם.

על כן, אני מורה על הרשעת הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזיכויים של הנאשמים 2 ו- 3 מעבירה זו מחמת הספק.

ניתנה היום, ו' אדר ב' תשע"ט, 13 מרץ 2019, במעמד הצדדים.